smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, milí sousedé,

děkuji, že jste dnes přišli rozloučit se s naší maminkou, Alenou Novákovou, pro nás často prostě Alenkou.
Stojím tu jako její dcera, Tereza, a přiznávám, že hledat správná slova je dnes těžší než kdy jindy.
Ale věřím, že by si přála, abychom mluvili klidně, s láskou – a s úsměvem, který měla tak ráda.

Maminka se narodila 12. března 1960 v Brně a dožila se 64 let.
Vyrostla tady doma, v ulicích a parcích, které znala po paměti, s obyčejnou skromností, která ji provázela celý život.
Vystudovala zdravotní školu a brzy po škole nastoupila na internu – a zůstala tam po celý svůj pracovní život.
Byla zdravotní sestra s velkým srdcem, a to není fráze.
Měla trpělivé ruce, které se nebály nočních směn, a hlas, který uměl ztišit strach.
Uměla se zastavit o minutu déle, když to někdo potřeboval, přidržet ruku, než píchla injekci, a říct „to zvládneme“, i když bylo v místnosti ticho.
Ta poctivost a úcta k práci nebyly pro ni hesla – byly to každodenní malé činy.

S tátou Petrem spolu vychovali nás dva – mě a bratra Jana.
Rodina pro ni byla vždycky na prvním místě.
Ať už šlo o prázdniny na chalupě, nedělní obědy nebo úplně obyčejné úterky, dokázala z každého dne udělat prostor, kde je místo pro druhého.
Byla duší každého setkání – ne proto, že by mluvila nejhlasitěji, ale proto, že naslouchala nejpozorněji.

Milovala zahradu a bylinky.
Člověk by řekl, že zázraky se dějí v nemocnici, ale ona je dělala i doma: z hrsti

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smuteční řeči.cz
meduňky uměla uvařit čaj, který uklidnil nervy po celém dni.
Na šňůrách nad kamny visely svazečky tymiánu a máty, v košíku čekaly jablka, ve skříni se rozvoněla sušená levandule.
Její koláče znali sousedé a přátelé podle vůně dřív, než zazvonila u dveří.
A v kuchyni, kde se mísily recepty s rodinnými historkami, vznikal domov – ten její, a často i náš, když jsme se vraceli unavení nebo rozbití.

Měla smysl pro humor i v těžkých chvílích.
Nedělala z něj divadlo, spíš jemné světlo v koutě, které se rozsvítilo přesně ve chvíli, kdy bylo potřeba.
A vždycky ochotná pomoci – i po šichtě, i na zahradě, i na telefonu, když bylo pozdě.
Uměla být statečná tak tiše, že jsme si toho často všimli až zpětně.

Moje nejhezčí vzpomínka?
Letní večery na chalupě.
Sbíráme maliny do mísy, ruce máme ulepené a smích ulpívá ve větvích.
Když se setmí, rozsvítíme lucernu, a maminka šeptá rodinné příběhy, které si zapamatovalo i dřevo ve stěnách.
Naučila mě tehdy, že příběhy jsou jako semínka – když je zasejete s péčí, jednou z nich vyroste něco, co dá stín, vůni i plody.
A že trpělivost je někdy to nejodvážnější, co může člověk mít.

Doma měla vždy křížovky po ruce.
Byla to její tichá radost – hledat přesné slovo, které do řádku zapadne.
Možná i proto tak pečlivě volila slova k lidem.
Nikdy neponížila, nepřidala zbytečný soud.
Místo toho nabídla otázku, teplý hrnek čaje a prostor nadechnout se.

Byla babičkou s velkým B.
Pro Emu a Sofii měla nekonečnou zásobu písniček, teplých náručí a drobných nápadů, které z obyčejného odpoledne udělají výpravu do lesa nebo do cukrárny za rohem.
Ať si holky odnesou z dětství cokoli, přeju si, aby si pamatovaly ten její

uklidňující hlas – že na něm se dá postavit most, když je voda rozbouřená.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Co nám na ní bude chybět nejvíc?
Její teplé obejmutí, které umělo říct „jsem tady“ bez jediného slova.
Hlas, který zmírnil horečku i strach.
A ta zvláštní schopnost udělat domov z jakéhokoli místa – z kuchyňského stolu, z lavičky na dvoře, z piknikové deky na mýtině.
Kde byla ona, tam byl střed.

Dnes tu stojíme s velkým smutkem, ale i s vděčností.
Vděčností za 64 let člověka, který žil skromně a opravdově.
Za manželku pro tátu, která vedle něj stála v dobrém i v náročném.
Za sestru pro Hanu, se kterou sdílela kořeny i křídla.
Za maminku pro mě a Jana, která nás naučila, že práce se dělá poctivě, pravda se říká jemně a lidé se respektují, i když je to zrovna nepohodlné.

Maminka si přála, abychom na ni vzpomínali s úsměvem.
A taky, abychom na zahradě zasadili novou jabloň na její památku.
Uděláme to.
Až se ta jabloň ujme, bude každý její květ malým připomenutím, že věci rostou, i když jsou kleště mrazu ostré.
Až ponese první jablko, rozdělíme se o něj.
Možná z něj jednou bude štrůdl – a já u toho zase ucítím tu známou vůni, která patřila k našemu domu.

Dnes je pohřeb, a my pláčeme.
Ale ona by řekla: nezapomínejte žít.
Vezměte si malinovou mísu, dejte na stůl koláč, prožeňte děti po zahradě a pak si na chvíli spolu sedněte.
Povídejte si.
A když bude ticho, naslouchejte.
Tam v tichu se obvykle objeví to, co po ní zůstalo nejvíc – laskavost, která obejme, humor, který odlehčí, a statečnost, která nevyžaduje potlesk.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Maminko, Alenko, děkujeme.
Za ruce, které hladily a pracovaly.
Za trpělivost, která nás naučila neuhýbat.
Za každou neděli, kdy se všichni vešli ke stolu, i když už tam pro nás vlastně nebylo místo.
Za všechny bylinky, které opravdu pomohly, a za ty, co pomohly hlavně tím, že jsi je podala ty.

Loučíme se – ne s tím, co jsi nám dala, to zůstává.
Loučíme se s tvou přítomností, s tvým smíchem v kuchyni, s šustěním tvé zástěry.
Poneseme tě v sobě, ve slovech, která teď volíme opatrněji, v dlaních, které se naučily přidržet, a v jabloni, která nám bude připomínat, že život má svůj čas.

Odpočívej v pokoji, maminko.
My budeme dál žít tak, jak jsi nás to naučila – poctivě, s úctou k lidem, s rodinou po boku.
A s úsměvem, který sis přála.

Děkujeme ti za všechno.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz